

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu IV Wydział Pracy oddalił powództwo G. B. przeciwko Szkole Podstawowej im. J. T. w P. o przywrócenie do pracy.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Powódka G. B. zatrudniona była w pozwanej Szkole Podstawowej im. J. T. w P. i u jej poprzedników prawnych od 29 sierpnia 1977 r. ostatnio na stanowisku dyrektora.

W dniu 31 maja 2012r strona pozwana reprezentowana przez Wójta Gminy P. rozwiązała z powódką umowę o pracę za wypowiedzeniem. Jako przyczynę wskazano zmiany planu nauczania uniemożliwiające dalsze zatrudnianie powódki w pełnym wymiarze zajęć w związku ze zmianami organizacyjnymi w szkole-brak wystarczającej ilości godzin języka polskiego w arkuszu organizacyjnym szkoły na rok szkolny 2012/2013. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zawierało pouczenie o możliwości odwołania się w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma do Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Z.. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zostało doręczone w dniu 31 maja 2012 r.

Powódka przeczytała oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, zapoznała się z pouczeniem o możliwości odwołania się do Sądu. Nie odwołała się ponieważ uważała, że oświadczenie strony pozwanej jest zgodne z prawem. W momencie wręczenia wypowiedzenia powódka nie miała zamiaru odwoływać się od wypowiedzenia. Powódka ma 59 lat i wykształcenie wyższe. Zamiar odwołania się od wypowiedzenia powódka powzięła wówczas gdy zapadły wyroki sądów administracyjnych. Powódka uznała, że skoro szkoła wróciła, a ona nie była dyrektorem to uznała, że utraciła swe dobra osobiste czyli pracę. Wyroki sądów administracyjnych powódka rozumiała w ten sposób, że skoro wraca szkoła to wracają wszystkie stosunki pracy. Powódka w dniu 28 maja 2013 r. wystąpiła do Wójta Gminy P. o przywrócenie do pracy, a precyzyjnie zgłosiła gotowość kontynuowania swej kadencji dyrektora.

Wyrokiem z dnia 10 października 2012r Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. stwierdził nieważność uchwały Rady Gminy w P. z dnia 29 marca 2012r nr XX/144/12 o przekształceniu szkoły podstawowej w szkołę filialną szkoły podstawowej.

Wyrokiem z dnia 14 maja 2013 r. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę kasacyjną Rady Gminy w P. od wyżej opisanego wyroku.

Sąd dokonał ustaleń na podstawie wskazanych źródeł dowodowych. Oddalił wnioski stron o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków jako zbędne w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Okoliczności dotyczące woli powódki odwołania się od zakwestionowanego wypowiedzenia, daty powstania zamiaru odwołania się, podejmowanych czynności, wieku i wykształcenia, Sąd w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, uznał za bezsporne między stronami.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione powództwo nie jest uzasadnione.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 264 § 1 kp odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę.

Według art. 265 kp jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa między innymi w art. 264 kp sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu.

Zgodnie z dyspozycją art 30 § 5 kp oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno zawierać pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy.

W niniejszej sprawie ustalono, iż oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem zawierało pouczenie o terminie i możliwości odwołania się do Sądu. Jak powódka sama przyznała świadomie i celowo nie odwołała się od oświadczenia strony pozwanej do Sądu. Wręcz wprost przyznała, że nie miała zamiaru odwoływać się do Sądu. Zdaniem Sądu Rejonowego, to że w późniejszym okresie zapadły wyroki sądów administracyjnych stwierdzające nieważność uchwały Rady Gminy w P. z dnia 29 marca 2012 r. i że w ich następstwie powódka zmieniła zdanie i postanowiła odwołać się od oświadczenia strony pozwanej nie ma żadnego znaczenia dla oceny czy uchybienie terminowi nastąpiło w sposób zawiniony. Rozstrzygnięcia dotyczące zaskarżonej uchwały w żaden sposób nie blokowały powódce możliwości odwołania się do Sądu Pracy, nie miały żadnego wpływu na łączący strony stosunek pracy. Powódka posiadając wyższe wykształcenie, piastując stanowisko dyrektora Szkoły przez wiele lat winna zdawać sobie sprawę jakie znaczenie w sprawach pracowniczych ma terminowe odwołanie się od oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. Jak sama przyznała zapoznała się z oświadczeniem i pouczeniem o możliwości odwołania. I sama zdecydowała, że nie będzie w ustawowym terminie składać odwołań. To, że pod wpływem orzeczeń sądów administracyjnych zmieniła zdanie co do odwołania się nie może zaś być uznane za niezawinione uchybienie terminowi. Wniesienie odwołania od wypowiedzenia w terminie nie było w żaden sposób uzależnione od rozstrzygnięcia sądów administracyjnych. Powódka zdaniem Sądu swobodnie zatem mogła w ustawowym terminie złożyć odwołanie od wypowiedzenia.

W ocenie Sadu I instancji w tych okolicznościach brak podstaw do uznania, iż strona powodowa nie zachowała terminu bez swojej winy. Brak jest zatem podstaw do przewrócenia terminu do złożenia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę. W takiej sytuacji pozew jako złożony po upływie zakreślonego przez ustawę terminu podlegał oddaleniu. Wobec tego, zbędnym było przeprowadzanie postępowania dowodowego co do zasadności przyczyny uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy wskazanej w oświadczeniu.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła strona powodowa.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie:

- art. 265 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że Sąd I instancji bezpodstawnie uznał brak podstaw do przyjęcia, iż powódka bez swej winy uchybiła terminowi do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę,

- art. 30 § 4 k.p. w zw. z art. 45 § 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy przyczyna wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę powódce z dnia 31 maja 2012 r. nie była rzeczywista i konkretna, a mająca swoje bezpośrednie źródło w uchwale Rady Gminy w P. Nr XX/144/12 z dnia 29 marca 2012 r., której nieważność została stwierdzona w wyroku WSA w Łodzi (sygn. akt III SA/Łd 635/12) oraz wyroku NSA w W. (sygn. akt I OSK 250/13),

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie stanu faktycznego z pominięciem istotnych dowodów, tj. złożonego na rozprawie w dniu 11 grudnia 2013 r. przez pełnomocnika powódki pisma z dnia 6 czerwca 2013 r. otrzymanego przez powódkę w dniu 1 lipca 2013 r. stanowiącego odpowiedź Wójta Gminy w P. na pismo powódki z dnia 28 maja 2013r. w sprawie gotowości powódki do kontynuowania pracy u pozwanego oraz zarządzenia nr (...) Wójta Gminy w P. z dnia 27 sierpnia 2012 r. w sprawie odwołania ze stanowiska Dyrektora Szkoły Podstawowej w P., a które to dowody miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące oddaleniem dowodów z zeznań świadków E. P. i R. N., a których to zeznania miały istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy,

- nierozpoznanie istoty sporu, w tym naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez pominięcie w uzasadnieniu wyroku dowodów w postaci ww. wyroków sądów administracyjnych, zarządzenia nr (...) Wójta Gminy w P. z dnia 27 sierpnia 2012 r. w sprawie odwołania ze stanowiska Dyrektora Szkoły Podstawowej w P. oraz pisma z dnia 6 czerwca 2013 r. otrzymanego

przez powódkę w dniu 1 lipca 2013 r. wpływu i skutków ww. dokumentów na świadomość powódki co do prawidłowości i zgodności z prawem wręczonego jej wypowiedzenia z dnia 31 maja 2013 r.

Wobec powyższego, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed sądem I i II instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed sądem I i II instancji.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji powódki jako bezzasadnej i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Zgodnie z art. 233 § 1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Z kolei w myśl art. 328 § 2 kpc. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadą doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl.). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (post SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00).

W myśl art. 264 § 1 k.p. odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę. Stosownie do treści art. 265 § 1 i 2 k. p. jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności, o których mowa w art. 97 § 2¹ i w art. 264, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu.

Terminy przewidziane w art. 256 i art. 264 kp są terminami prawa materialnego, do których nie mają zastosowania przepisy kpc dotyczące uchybienia i przywracania terminu. Sąd oddala powództwo, jeżeli pozew wniesiony został po upływie terminów określonych w art. 264 kp, których nie przywrócono oraz po upływie terminów określonych w art.

256 kp. (por. uchwała SN z 1986-03-14, III PZP 8/86 opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna rok 1986, Nr 12, poz. 194, str. 16). Oznacza to, iż upływ siedmiodniowego terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia stosunku pracy, powoduje wygaśnięcie uprawnienia pracownika do odwołania się od decyzji pracodawcy, tj. rozpoznania prawidłowości dokonanego wypowiedzenia jeśli wskazany termin nie zostanie przywrócony (por. odpowiednio wyrok SN 2011-05-19 III PK 74/10 LEX nr 901631, postanowienie SN 2007-11-15, II PK 157/07, LEX nr 863975, wyrok SN 2004-10-21, I PK 686/03 LEX nr 532130). Niezachowanie przez pracownika terminu do zaskarżenia czynności prawnej pracodawcy rozwiązującej stosunek pracy (art. 264 kp) wyłącza potrzebę rozważenia zasadności i legalności przyczyn rozwiązania umowy o pracę (wyrok SN 2007-01-09 II PK 158/06 LEX nr 948784, wyrok SN 2005-06-23, II PK 287/04 Pr.Pracy 2006/1/33; wyrok SN z 23.11.2001 r. I PKN 693/2000).

W doktrynie i judykaturze dominuje zapatrywanie, że o istnieniu winy pracownika lub jej braku należy wnioskować na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, przy czym decydujące znaczenie ma obiektywny miernik staranności, jakim jest należyta dbałość strony o swoje interesy, choć nie bez znaczenia jest też subiektywna zdolność wnioskodawcy do oceny rzeczywistego stanu rzeczy, mierzona zwłaszcza poziomem wykształcenia, skalą posiadanej wiedzy prawniczej i życiowego doświadczenia. Pod uwagę należy brać także zajmowane przez niego przed rozwiązaniem stosunku pracy stanowisko. Brak winy pracownika w przekroczeniu terminu należy analizować w płaszczyźnie jego subiektywnej oceny stanu rzeczy, zwłaszcza z uwzględnieniem stopnia jego wykształcenia, wiedzy i doświadczenia życiowego, a także z uwzględnieniem obiektywnego miernika staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należyte o swoje interesy (wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 1994 r., I PRN 21/94). Znamionym jest także, iż przepis art. 265 § 1 k.p., nie wskazuje, o jaką postać winy chodzi. W związku z tym należy przyjąć, że wchodzi w rachubę zarówno wina umyślna, jak i nieumyślna, a skoro tak - to nawet opieszałość strony bądź jej lekkie niedbalstwo mogą być traktowane jako przejaw jej winy. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r. I PKN 798/00 LEX nr 558280).

Mając to wszystko na uwadze stwierdzić należy, iż nieuprawnionym jest twierdzenie apelacji, iż powódka nie zawniła w uchybieniu 7-dniowemu terminowi do wniesienia odwołania od decyzji pracodawcy, a zatem termin do wniesienia odwołania winien zostać jej przywrócony a zgłoszone przez nią żądania rozpoznane co do meritum.

Odnosząc się do powyższego przede wszystkim wskazać należy, iż powódka została prawidłowo pouczone o terminie i sposobie wniesienia odwołania od wypowiedzenia do Sądu Pracy. Pracodawca podał jej na piśmie przyczynę wypowiedzenia, a zatem była zdolna ocenić czy zgadza się z dokonanym wypowiedzeniem, czy też wskazaną czynność pracodawcy kwestionuje. Powódka - jak sama przyznała początkowo - w ogóle nie miała zamiaru odwoływać się od wypowiedzenia. Zdanie jednak zmieniła po stwierdzeniu nieważności uchwały Rady Gminy w P. Nr XX/144/12 z dnia 29 marca 2012 r., wyrokiem WSA w Łodzi (sygn. akt III SA/Łd 635/12) oraz wyrokiem NSA w W. (sygn. akt I OSK 250/13), która legła u podstaw przyczyn wypowiedzenia jej stosunku pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego –jak słusznie przyjął Sąd I instancji powyższego nie sposób uznać – za niezawinione uchybienie terminowi do wniesienia odwołania. W szczególności brak podstaw do stwierdzenia, iż powódka z uwagi na nieuprawnione działanie pracodawcy – ujawnione uchycieniem uchwał w przedmiocie przekształcenia Szkoły Podstawowej w P. w szkołę Filialną Szkoły Podstawowej w C. pozostawała pod wpływem błędu co do rzeczywistości podanej jej przyczyny wypowiedzenia.

Po pierwsze, wskazać należy, iż żadną miarą o braku winy powódki w niedotrzymaniu wskazanego terminu nie świadczy okoliczność dowiedzenia się o uznaniu w trybie administracyjnym za nieważną uchwałę Rady Gminy w P., która spowodowała zmiany organizacyjne w szkole – brak wystarczającej ilości godzin języka polskiego w arkuszu organizacyjnym szkoły na rok szkolny 2012/2013 (tj. przyczynę wypowiedzenia). Jak słusznie bowiem wskazał Sąd I instancji, rozstrzygnięcia dotyczące zaskarżonej uchwały w żaden sposób nie blokowały powódce możliwości odwołania się do Sądu Pracy, nie miały żadnego wpływu na łączący strony stosunek pracy. Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż istotnie kognicja sądu powszechnego nie obejmuje możliwości kontrolowania zgodności z prawem uchwał Rady Gminy, albowiem zastrzeżona jest ona wyraźnie jako domena postępowania sądowo administracyjnego. Wyrażony pogląd opiera się zaś zarówno na konstytucyjnym podziale zadań sądownictwa

administracyjnego i powszechnego (art. 184 Konstytucji RP), jak również treści unormowań szczególnych dotyczących możliwości wzruszenia aktów organów gminy. Wobec tego w toku postępowania prowadzonego przez sąd powszechny obowiązuje zasada związania procedującego sądu treścią konkretnego aktu organu gminy dopóki jego zgodność z prawem nie zostanie zakwestionowana we właściwym postępowaniu. Niemniej jednak w sytuacji gdy ocena zasadności przyczyny wypowiedzenia zależałaby od oceny legalności takiej uchwały., postępowanie w sprawie mogłoby zostać zawieszono do czasu rozstrzygnięcia tej kwestii w postępowaniu administracyjnym (art. 177 § 1 pkt 3 kpc). Powyższe samo w sobie nie powoduje zatem, iż wniesienie odwołania od wypowiedzenia stosunku pracy w tego typu sytuacji nie jest możliwe. Ponadto znamionem jest, co wynika z uzasadnienia wskazanych wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego stwierdzających nieważność zaskarżonej uchwały, iż uchwała ta pomimo jej zakwestionowania została wykonana. Stała się zatem nieważna dopiero od daty uprawomocnienia się ostatecznego z wykonanych wyroków. Tak więc na podstawie powyższych orzeczeń powódka nie mogła wywodzić braku podanej jej przyczyny wypowiedzenia lecz co najwyżej poddawać w wątpliwość jej zasadność. W ocenie Sądu Okręgowego, tym samym nieuprawnionym jest twierdzenie apelacji co do wprowadzenia pracownika przez pracodawcę w błąd, co do rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, które względnie w świetle powołanego przez skarżącego orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2001 r. sygn. I PKN 415/00 mogłoby uzasadniać przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Powódka, w okresie od doręczenia wypowiedzenia do momentu dowiedzenia się o nieważności uchwały Rady Gminy, nie znajdowała się pod wpływem błędu wywołanego przez pracodawcę co do tych okoliczności. Tym samym uchybienie terminowi do wniesienia odwołania nie nastąpiło pod wpływem zdarzeń, które ekskulpowałyby powódkę.

Po drugie braku winy powódki w uchybieniu 7-dniowemu terminowi do wniesienia odwołania, nie przesądza okoliczność, iż przed zapoznaniem się uzasadnieniami wyroków sądów administracyjnych w przedmiocie nieważności uchwały Rady Gminy leżącej u podstaw zmian organizacyjnych w pozwanej placówce, przyjmowała bez zastrzeżeń przyczynę zwolnienia podaną przez stronę pozwaną, ani że nie miała żadnych realnych środków, aby tę przyczynę zweryfikować samodzielnie.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż pracownik zajmujący kierownicze stanowisko, należycie dbający o swe istotne interesy, w razie jakichkolwiek wątpliwości co do słuszności takiego działania pracodawcy, żadną miarą nie powinien polegać na zapewnieniach pracodawcy, że podana mu przyczyna wypowiedzenia istnieje i jest zasadna. Powódka jak sama przyznała, po dokonaniu wypowiedzenia nie miała zamiaru go kwestionować i dokonywać jego weryfikacji w procesie sądowym. Nie dokładając należytej staranności w tym zakresie lekkomyślnie założyła, iż twierdzenia pracodawcy co do koniecznych i legalnych zmian organizacyjnych w szkole są prawdziwe i z tą decyzją się pogodziła. Tym samym całkowicie zignorowała następstwa braku złożenia odwołania w terminie i zaniedbała swe życiowo istotne interesy, chociaż rodzaj wykonywanych zadań i zajmowane przez nią stanowisko wskazywały, iż można było od niej oczekiwać szczególnej ostrożności i przezorności w działaniu. Niewątpliwie innej staranności można wymagać od pracownika zajmującego stanowisko kierownicze, innej od osoby wykonującej wysoko kwalifikowaną pracę o dużym zakresie samodzielności, a jeszcze innej od pracownika wykonującego proste prace techniczne (wyrok SN z dnia 8 kwietnia 2009 r., II PK 260/08, LEX nr 707876). Tak więc argumentacji skarżącej o braku winy - niedbalstwa powódki w uchybieniu 7-dniowemu terminowi do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę nie można uznać za uzasadnioną.

Akceptacja wszystkich powyżej wymienionych okoliczności sprawia, iż Sąd Okręgowy zwolniony był z analizy twierdzeń apelacji wskazujących na ostatecznie fikcyjny charakter powołanych wypowiedzeniu umowy o pracę powódki zmian organizacyjnych w szkole to jest bezzasadność przyczyny dokonanego wypowiedzenia. Okoliczności te wobec braku niezawinionego przez powódkę uchybieniu terminowi do wniesienia odwołania od wypowiedzenia, nie mają bowiem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Apelacyjne zarzuty podniesione w tym zakresie nie zasługiwały zatem na uwzględnienie.

Chybionym jest też twierdzenie apelacji co do pominięcia przez Sąd Rejonowy istotnych dowodów w sprawie tj:

- ww. wyroków sądów administracyjnych,

- złożonego na rozprawie w dniu 11 grudnia 2013 r. przez pełnomocnika powódki pisma z dnia 6 czerwca 2013 r. otrzymanego przez powódkę w dniu 1 lipca 2013 r. stanowiącego odpowiedź Wójta Gminy w P. na pismo powódki z dnia 28 maja 2013r. w sprawie gotowości powódki do kontynuowania pracy u pozwanego, oraz

- zarządzenia nr (...) Wójta Gminy w P. z dnia 27 sierpnia 2012 r. w sprawie odwołania ze stanowiska Dyrektora Szkoły Podstawowej w P.,

podczas gdy dokumenty te miały znaczący wpływ co do prawidłowości i zgodności z prawem wręczonego jej wypowiedzenia. Nieuprawnionym jest też twierdzenie apelacji, co do bezzasadnego oddalenia przez Sąd I instancji, wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków E. P. i R. N., chociaż miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W myśl art. 217 § 3 kpc. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Art. 227 kpc stanowi, iż przedmiotem dowodu są fakty, mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Oznacza to, iż nie stanowi uchybienia procesowego, pominięcie przez Sąd określonego dowodu w przypadku gdy nie jest on istotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd jest też uprawniony do pominięcia dowodów w wypadku dostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych oraz gdy strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430).

Mając powyższe na uwadze jeszcze raz wskazać należy, iż bezspornym w sprawie jest fakt, iż powódka powzięła zamiar odwołania się od dokonanego wypowiedzenia, kwestionując jego zasadność dopiero po stwierdzeniu przez Sądy Administracyjne nieważności uchwały Rady Gminy o przekształceniu Szkoły Podstawowej w P. w szkołę filialną innej szkoły podstawowej. Wobec tego przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na tę okoliczność było całkowicie zbędne.

Z uwagi na te same okoliczności, nieistotnym było, też jak Wójt Gminy w P. odpowiedział na pismo powódki z dnia 28 maja 2013r. w sprawie gotowości powódki do pracy. Ustalenia w tym przedmiocie nie zmieniały bowiem powyższych ustaleń.

Nie można uznać także – co sugeruje skarżąca - iż wskazana wymiana pism stanowiła jakiegokolwiek próby ugodowe usprawiedliwiającej przekroczenie przepisanej terminu do wniesienia odwołania. Jak wyżej bowiem podniesiono brak podjęcia wymaganych czynności procesowych w terminie, był suwerenną decyzją powódki. Okoliczności te nie miały więc żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Zaznaczyć również należy, iż wbrew twierdzeniom apelacji wymieniane wyroki sądów administracyjnych oraz zarządzenie nr (...) Wójta Gminy w P. z dnia 27 sierpnia 2012 r. w sprawie odwołania ze stanowiska Dyrektora Szkoły Podstawowej w P., stanowiły podstawę ustaleń w sprawie. Ma to swoje bezpośrednie odzwierciedlenie w uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia.

Zaskarżony wyrok odpowiada zatem prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację powódki jako bezzasadną.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 kpc oraz § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490 j.t.).